

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเป็นปัญหาและสาเหตุที่ทำให้บุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นนักอาชญาวิทยาและบุคคลในกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็ก ต่างมีความสนใจในเรื่องของสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เนื่องจากในปัจจุบันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นมีพฤติกรรมการกระทำผิดไม่แตกต่างไปจากการกระทำของผู้ใหญ่ ซึ่งมีระดับความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง สรีระของเพศหญิง และการเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่สอนให้เด็กหญิงเป็นบุคคลที่สุภาพนุ่มนวล ว่านอนสอนง่าย รวมทั้งลักษณะนิสัยของเพศหญิงที่มีความอ่อนโยน ไม่ก้าวร้าว จึงไม่น่าจะประกอบอาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรง

แต่ด้วยสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ประกอบการเลี้ยงดูที่ขาดการเอาใจใส่หรือบางครั้งอาจเข้มงวดมากเกินไปเนื่องจากผู้ปกครองคาดหวังให้เด็กหญิงปฏิบัติตามกรอบที่วางไว้ และด้วยความเป็นเพศหญิงจึงถูกจำกัดทางความคิด เพื่อไม่ให้มีพฤติกรรมที่เห็นว่าเสี่ยงต่อการไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ซึ่งต่างจากเพศชายที่ถูกเลี้ยงดูให้กล้าแสดงออก และกล้าเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ดังนั้น พัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของเพศหญิงจึงด้อยกว่าเพศชาย ทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเองและเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่า นอกจากนี้การเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม การตั้งความหวังมากเกินไปจนเด็กไม่สามารถที่จะปฏิบัติตามได้ หรือการจำกัดพฤติกรรมที่มากเกินไปล้วนแต่มีส่วนผลักดันให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาจนกลายเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายในที่สุด (อารยา ด้านพานิช, 2542, น. 3)

การใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชนหญิงนั้นมีคดีปรากฏให้เห็นตามสื่อทั่วไป เช่น “นักเรียนหญิงตบกัน รุนพี่ ม.4 รุมตบ-ทำร้ายรุ่นน้อง ม.3 จนสลบคาโรงเรียน ช่วงระหว่างพักกลางวัน มีการถ่ายคลิปนาที่รุมตบแบบไร้ปราณีเอาไว้อัพ โดยสาเหตุเกิดจากการแย่งกันจีบผู้ชายคนเดียวกันซึ่งเป็นนักเรียน ม.4 พอคนแรกเริ่มลงมือทำร้าย ที่เหลือก็เฮโลรุมซ้อม มีทั้งกดคอให้นั่งลงกับพื้นแล้วพากันรุมตบหน้า เตะก้นคอ และนักเรียนบางคนใช้กระเป๋าน้ำสีทูปกลางหัว กดตัวลงนอนกับพื้นแล้วรุมกระแทกจนสลบคาพื้นซีเมนต์ บางคนจิกตึงเส้นผมจนขาดติดมือไป โดยมีนักเรียนคนหนึ่งใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายคลิปวิดีโอไว้ประจานด้วย ขณะที่หลาย ๆ คนในกลุ่มก็ทำ

หน้าที่เป็นกองเชียร์” (ข่าวสด, 2550) จากข่าวจะเห็นว่าเด็กคิดว่าการใช้ความรุนแรงเป็นเรื่องธรรมดา จึงใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาและแสดงให้เห็นว่าตนเองมีอำนาจเหนืออีกฝ่าย

ในแต่ละปี พบว่าอายุของเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดจะลดลงเรื่อย ๆ ในขณะเดียวกันความรุนแรงของการกระทำก็จะเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากข้อมูลสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้เก็บรวบรวม โดยจำแนกตามอายุและฐานความผิด ดังตารางที่ 1.1 และ 1.2

ตารางที่ 1.1

จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ

ระหว่างปี พ.ศ. 2547-2550

ปี พ.ศ.	อายุ		
	7-14	15-18	รวม
2547	572	2,368	2,940
2548	665	2,659	3,324
2549	906	3,151	4,057
2550	1,024	3,511	4,535

ที่มา: กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 1.2

จำนวนเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศ

จำแนกตามลักษณะความผิดระหว่างปี พ.ศ. 2547-2550

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.			
	2547	2548	2549	2550
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	838	787	968	1,041
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	352	403	508	575
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	43	53	88	34
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง	62	91	98	145
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	589	713	783	894
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	34	36	62	57
ความผิดอื่น ๆ	1,022	1,241	1,550	1,650
รวม	3,300	3,324	4,057	4,396

ที่มา: กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน
กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

จากตารางข้อมูลสถิติย้อนหลัง จะพบว่าอายุของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดนั้นลดลงอย่างเห็นได้ชัด และเมื่อพิจารณาแยกตามลักษณะความผิดแสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนหญิงมีการกระทำความผิดที่มีความรุนแรงโดยเฉพาะความผิดที่เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิดมากขึ้น ทั้งยังมีแนวโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่จะกระทำความผิดโดยใช้ความรุนแรงโหดร้ายทารุณมากขึ้น

หากพิจารณาสาเหตุของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้นส่วนใหญ่จะมีสาเหตุมาจากการคบเพื่อนมีสูงถึง 19,374 คดี ในปี พ.ศ. 2549 และเพิ่มสูงขึ้นเป็น 20,215 คดี ในปี พ.ศ. 2550 รองลงมาคือ ความคึกคะนอง ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ สภาพฐานะทางเศรษฐกิจ สภาพครอบครัว ทะเลาะวิวาท ผู้ชักจูงหรือบังคับ และมีอาการป่วยทางจิต (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าสังคมเองก็มีส่วนทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดมากขึ้น เพราะในสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สถาบันทางสังคมต่าง ๆ ที่ขัดเกลาเด็กและเยาวชนให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้อย่างสมบูรณ์ โดยเฉพาะสถาบันครอบครัวที่ไม่สามารถอบรมสั่งสอน ถ่ายทอดค่านิยมที่ดีงามให้แก่เด็กและเยาวชนได้ ทำให้เด็กและเยาวชนขาดคนดูแลเอาใจใส่ ให้คำแนะนำปรึกษา ขาดที่พึ่ง อีกทั้งความผูกพันระหว่างคนในสังคมน้อยลง ไม่มีสิ่งที่ยึดเหนี่ยวเด็กไม่ให้กระทำผิด เด็กและเยาวชนเหล่านี้จึงกระทำความผิดได้เร็วขึ้น แม้แต่เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิงก็เช่นเดียวกัน โดยทั่วไปแล้วเพศหญิงเป็นเพศที่อ่อนโยน ไม่แสดงความก้าวร้าวรุนแรง แต่ในปัจจุบันเด็กและเยาวชนหญิงก่อคดีในฐานความผิดที่เกี่ยวกับชีวิตและร่างกายที่มีความรุนแรงมากขึ้น ตั้งแต่การทำร้ายร่างกาย การฆ่าผู้อื่นทั้งเจตนาและไม่เจตนา ซึ่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในฐานความผิดนี้เป็นเรื่องที่ควรจะศึกษาว่ามีสาเหตุใดที่ผลักดันให้กระทำความผิด ทั้งที่สภาพร่างกายและจิตใจของผู้หญิงไม่ควรจะกระทำความผิดที่ใช้ความรุนแรง ดังนั้น ในการกระทำความผิดในลักษณะนี้จะต้องมีเหตุผลและความจำเป็นที่อยู่เบื้องหลังการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงเหล่านี้

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

เนื่องจากผู้ศึกษาได้ติดตามข่าวเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงที่มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จะเห็นว่าในระยะหลังที่ผ่านมา มีจำนวนเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายที่มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนหญิงมีการกระทำผิดที่ใช้ความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งตรงข้ามกับลักษณะนิสัยของเด็กหญิงที่ควรจะมีแต่อ่อนโยน ไม่ได้แค้น และอ่อนน้อมสง่างาม (Hagan, อ้างถึงใน นิติยา ราษฎร์จิตร, 2544, น. 10) กลับกระทำความผิดในฐานความผิดที่มีความรุนแรง ทำให้ผู้ศึกษาเกิดความคิดที่ว่าเด็กและเยาวชนหญิงที่ก่ออาชญากรรมโดยใช้ความรุนแรง กระทำผิดไปเพราะสาเหตุที่เป็นผลอันเนื่องมาจากปัจจัยทางครอบครัว เพื่อน สังคม ความกดดัน อารมณ์ชั่ววูบ หรือสาเหตุอื่น ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เพื่อค้นหาสาเหตุที่แท้จริงของเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดในลักษณะความผิดดังกล่าว และเพื่อแสวงหาแนวทางในการป้องกันแก้ไขและการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดให้สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและทัศนคติเกี่ยวกับการกระทำผิดได้อย่างเหมาะสม เพื่อที่เด็ก

และเยาวชนเหล่านั้นจะได้ไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก และสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุขต่อไป

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาทัศนคติต่อสาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี
2. เพื่อศึกษาพฤติการณ์การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี
3. เพื่อแสวงหาแนวทางป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษасаเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในลักษณะความผิดที่เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ในที่นี้จะศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนหญิงที่อยู่ในการควบคุมดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบทัศนคติต่อสาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี
2. ทราบพฤติการณ์การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี
3. ทราบแนวทางป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

นิยามศัพท์ในการศึกษา

สาเหตุการกระทำผิด หมายถึง ทักษะของเด็กและเยาวชนหญิงต่อสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมหรือการกระทำใด ๆ อันเป็นการละเมิดกฎหมาย

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย หมายถึง ความผิดที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288-300 และ 391 ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับการฆ่าผู้อื่น การทำร้ายร่างกาย การข่มขืนต่อผู้อื่นเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายหรือเสียชีวิต

เด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรางค์ หมายถึง บุคคลเพศหญิงที่มีอายุเกิน 10 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ที่อยู่ในการควบคุมดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรางค์

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง หมายถึง สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิง ซึ่งเป็นสถานที่ให้การฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดตามคำสั่งศาล ในที่นี้หมายถึง ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรางค์